

ВДОСКОНАЛЕННЯ ПРИЙОМІВ І СПОСОБІВ, ПОРЯДКУ ПОЛЮВАННЯ В УКРАЇНІ

С. В. КОВАЛЕНКО, студент
І. В. КОЗАЧЕНКО, кандидат с.-г. наук, доцент
Уманський національний університет садівництва

Найпоширенішим методом полювання в Україні є полювання загінним способом. Такий спосіб при полюванні на парнокопитних тварин у невеликих за площею угіддях створює чинник неспокою для всіх інших тварин, які часто змушені мігрувати в малопридатні для проживання угіддя. Такий спосіб полювання не дозволяє вести селекційну та трофейну роботу. Натомість, у країнах ЄС популярним способом добування парнокопитних тварин є індивідуальне полювання, яке є більш гуманним і дозволяє проводити вилучення особин, необхідних для селекційного відбору, що сприяє збільшенню якісних трофейних особин у господарстві. Як приклад, індивідуальне полювання з мисливських веж, яких у деяких угіддях Австрії буває близько двох десятків на 100 гектарів угідь. Законом України «Про мисливське господарство та полювання» передбачені індивідуальні способи полювання на копитних тварин, однак у багатьох мисливських господарствах, як і раніше, використовують загінний спосіб полювання. Полювання з підходу майже не практикується, оскільки цей спосіб потребує серйозної професійної підготовки робітників мисливського господарства, професійної та фізичної підготовки мисливців, а також більше часу для проведення полювання. Однак, саме такий підхід дозволяє створювати засади для сталого розвитку мисливського господарства. Проблемою є те, що нинішнє покоління мисливців мало знайоме зі способами і видами полювання, які мають багатовікові традиції, тому в Україні слід невідкладно і широко впроваджувати передові світові прийоми полювання, які дозволяють цілеспрямовано вести селекційну роботу в популяціях та відроджувати традиції проведення полювань.

Для цього необхідно вирішити такі завдання:

1. Використовувати світові прогресивні види полювання: стежкування, з підходу, із засідки, з обладнаних веж, на вабу та інші.
2. Відновлювати та популяризувати індивідуальне полювання з лягавими, підрушничними та норними собаками, а також полювання з ловецькими птахами.
3. Ввести в обов'язкову практику мисливським господарствам проводити індивідуальні полювання на парнокопитних тільки в присутності егеря господарства та виконувати постріли тільки з його дозволу, залежно від виду та рівня полювання (селекційний відбір, формування оптимальної статевовікової структури з метою підвищення відсотка самців з високими трофейними якостями, особливості відстрілу тварин з оптимальними трофейними якостями).
4. Для покращення стрілецької підготовки мисливців і пристрілки зброї в регіонах України необхідно створити широку мережу стрілецьких тирів, у тому числі на території мисливських господарств.

Висновки.

1. Одна з головних особливостей організації і ведення мисливського господарства полягає в тому, що для підтримання відносно значної чисельності тварин у мисливських угіддях нижче середньої якості підприємству потрібно істотно посилити проведення біотехнічних заходів.
2. Чисельність і щільність населення зайця-русака, кабана звичайного і козулі європейської впродовж останніх років знаходяться у межах, за яких чинними нормативами дозволено полювання за дотримання встановлених лімітів.

Література

1. Бондаренко В.Д. Про сучасний стан і тенденції розвитку мисливського господарства України. Матеріали міжнародної науково-практичної конференції, присвяченої 80-річчю з дня народження П.С. Пастернака. Івано-Франківськ. Вид-во «Екор». 2005. С. 69-71.